zwart is en nog minder van diens vrouw zijn. Ik hield de ontdekking voor mij zelven, hechtte er nog niet zooveel waarde aan, omdat ze allicht van een of andere kat afkomstig konden zijn. De ongewone belangstelling die dat jonge mensch Wannink voor den diefstal aan den dag legde, trof mij, omdat zich dit psychologisch verschijnsel bij misdadigers meer voordoet. Hoe langer ik met hem sprak, hoe sterker mijn verdenking werd, en toen ik het aapje op zijn kamer zag, was mijn verdenking zekerheid geworden. Nu nog het bewijs."

„Dus die twee pakjes haar..."

„Het eene pakje bevatte de haren van de toilettafel; het andere die ik van mijn jas haalde, nadat ik de aap op mijn armen had gehad. Zooals je gezien hebt, waren ze volkomen aan elkander gelijk, neen, meer dan dat, de foto's doen duidelijk zien, dat ze van een dier zijn en niet van een mensch. Ze zijn nimmer geknipt. Klaarblijkelijk is de aap eenigen tijd in de kamer geweest en ik geloof dat ik weet hoe hij er in gekomen is."

EEN LEUK TAFEREELTJE.
Een zeldzaamheid in de groote stad: moeder, dochter en begeleider op de wandeling. (*foto Sijes*)

van het collier te hebben ontdaan. Voordat dit gebeurde, moest hij de hand op hem kunnen leggen.

Het geluk was evenwel met ons, want toen de trein in Amsterdam stilhield, trok Meissen mij opeens van het portier terug en wees mij een heer in lichte overjas aan, die haastig onze coupé voorbij liep.

Philip Wannink had met denzelfden trein gereisd.

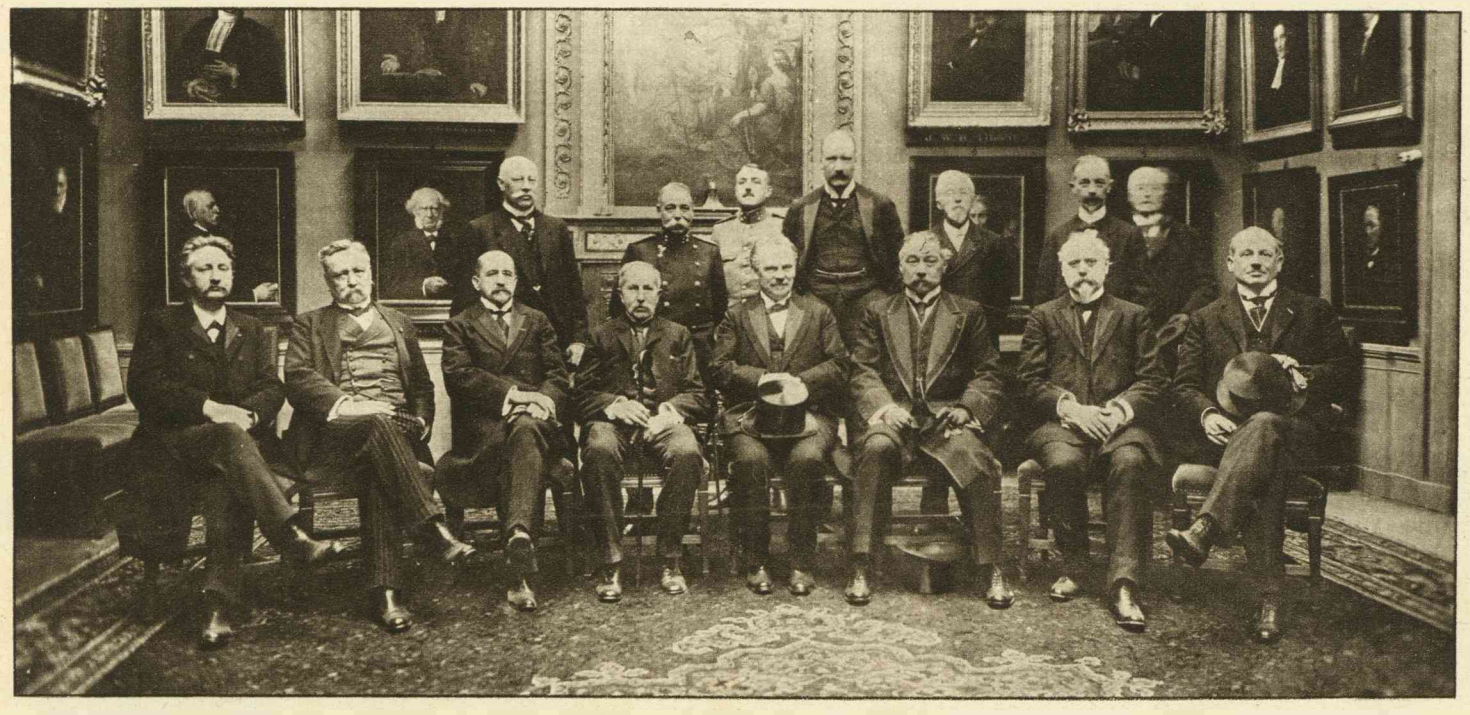
Wij spoedden ons eveneens naar den uitgang en Wannink stond juist op het punt op een tram te stappen, toen Meissen hem bij den arm greep.

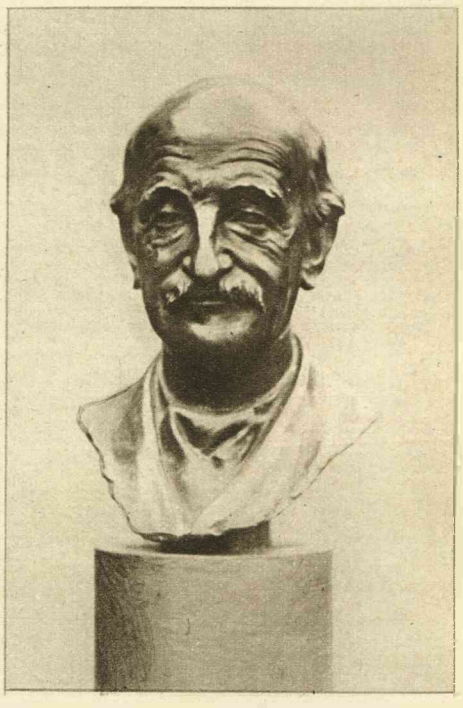
Ik heb nog nooit iemand zulk een verbaasd gezicht zien zetten.

Hij deed alsof hij verheugd was, doch zijn ontsteld, doodsbleek gelaat was in tegenspraak met zijn woorden.

Ik riep een rijtuig aan en toen wij gezeten waren, vertelde Meissen op fluisterenden toon wat wij wisten.

De jongeling zag dat het spel verloren was en barstte in snikken uit.

ONTHULLING BORSTBEELD PROF. MR. T. M. C. ASSER.
Door het Algemeen Nederlandsch Comité tot stichting van een gedenkteeken voor wijlen Zijne Excellentie prof. mr. T. M. C. Asser, waren Zaterdagmiddag 8 April belangstellenden uitgenoodigd in het gebouw der Universiteit te Amsterdam om tegenwoordig te willen zijn bij de onthulling van een borstbeeld van genoemden hoogleeraar. Met een rede van den voorzitter van het comité, Staatsraad prof. mr. D. Josephus Jitta, werd het fraaie beeld, dat vervaardigd is door de bekwame hand van Odé, aan de gemeente Amsterdam aangeboden ter plaatsing in haar Universiteit. Onze foto *links* geeft de groep autoriteiten en genoodigden o.w. Mr. Van Leeuwen, burgem. Tellegen, Prof. Jitta, oud-min. Heemskerk en generaal Ophorst. Foto *rechts*: Het onthulde borstbeeld van prof. Asser. (*foto's V.F.B.*)

„Wat is jouw theorie?" vroeg ik.

„Boven de deur bevindt zich een luchtkoker, die correspondeert op een gemeenschappelijken ventilator in den corridor. Het behoefde natuurlijk Wannink niet de minste moeite te kosten, den aap in den luchtkoker te zetten, waardoor het beest in de tegenovergestelde kamer komen kon. Daar kon hij zich langs de portière neerlaten. Wannink rekende er op dat de aap terstond het glinsterende voorwerp grijpen zou. Zijn gefluit, dat het dier onmiddellijk met zijn buit terugroepen moest, stoorde den aap in zijn maal, zoodat deze de doos chocolade vallen liet. Waarde vriend, de dief is ongetwijfeld Philip Wannink en ik zal dadelijk een hartig woordje met het jonge mensch gaan spreken!"

Hij verliet hierop de kamer en ik volgde hem naar de eetzaal. Meissen keek scherp de zaal rond, de heer Wanning was echter niet aanwezig. Ik zag wel zijn moeder zitten en wetende wat ik wist, had ik medelijden met de oude dame. Even later kwam Meissen bij mij terug en fluisterde mij in 't oor:

„Hij is weg! De oude heer Wannink zegt mij dat zijn zoon voor zaken naar Amsterdam is. Hij is natuurlijk met het collier weg. Wij moeten hem dadelijk achterna. Pak je boeltje in, we hebben geen tijd te verliezen!"

Ik liet mij dat geen tweemaal zeggen. Binnen twintig minuten vertrok de eerstvolgende trein. Meissen liet een taxi voorkomen en met behulp hiervan bereikten wij het station juist op het oogenblik dat de trein het perron binnenreed.

Meissen's gelaat stond ernstig. Zou de vogel hem ontglippen?

Wel is waar had hij vernomen waar de familie Wannink woonde, doch hij begreep dat de jongeling zich niet naar de ouderlijke woning zou begeven, alvorens zich

„Ik had het noodig voor een vrouw .... een dame," bekende hij eindelijk.

„Ze is ouder dan ik en getrouwd,.... ongelukkig getrouwd. Sommigen noemen haar een avonturierster, maar .... ik heb haar lief.

Ik had geld noodig, zag mevrouw Van Heeckeren het collier dragen en ..... en dacht dat niemand Pompey zou verdenken."

„Jonge vriend," zei Meissen bijna op hartelijken toon, „je hebt nog een lang leven voor je. Je bezit ouders en zusters die je liefhebben.

Als zij dit wisten, wat zij eigenlijk behoorden te weten, wat zou er dan gebeuren, denk je?"

De jongeling beet op zijn lippen, maar antwoordde niet.

„Luister," ging Meissen voort. „Je bent op een gevaarlijk pad, doch ik wil trachten je nog te redden, ter wille van je ouders. Zweer mij dat je die vrouw nimmer zult terugzien en mijn vriend en ik zullen je eer en je toekomst redden door — te zwijgen."

Het jongemensch, onder den indruk van den ernst van het oogenblik, deed wat hem gevraagd werd en om te doen zien dat het hem ernst was, noemde hij ons den naam van de vrouw.

Hij heeft zijn belofte gehouden en mevrouw Van Heeckeren ontving den volgenden dag een pakketje, waarin het verloren gewaande collier zat.

DE HERV. KERK TE ALPHEN AAN DEN RIJN UITGEBRAND.
De Herv. Kerk van Alphen aan den Rijn, door onvoorzichtigheid der loodgieters Vrijdag 7 April l.l. geheel uitgebrand, dagteekende oorspronkelijk uit 1460 of daaromtrent. In 1619, toen een zware brand het dorp teisterde, ging het gebouw in vlammen op, doch werd met gebruikmaking van de oude zware pilaren en een gedeelte der muren, weder geheel opgebouwd. In 1716 werd ze opnieuw door het vuur aangetast, gelukkig werd deze brand spoedig gestuit en werd geen groote schade veroorzaakt. Bij den brand van Vrijdag l.l. ging de oude fraaie preekstoel van 1624, de oude koorafsluiting van het midden der 17e eeuw en het orgel van 1815 geheel verloren. Eigenaardig is, dat de in 1619 geheel gespaard gebleven sacristie ook thans betrekkelijk weinig heeft geleden. In de kerk lag de grafzerk van den gevoelvollen dichter Nierstrasz, met een vers van Tollens.